

ξάστερος

ξάστερος, -η, -ο, επίθ. [<μσν. ξάστερος <έξάστερος], ξάστερος. **1.** που είναι γαλήνιος, ήπιος, που δεν επιφυλάσσει δυσάρεστες εκπλήξεις: «αφού βλέπεις πως τα πράγματα είναι ξάστερα, γιατί διστάζεις να τα πεις;». Από την εικόνα του καθαρού έναστρου ουρανού κατά τη διάρκεια της νύχτας, πράγμα που σημαίνει πως ο καιρός δεν επιφυλάσσει καιρικές εκπλήξεις. **2.** που είναι ειλικρινής: «εγώ είμαι ξάστερος άνθρωπος και θέλω να με πιστεύεις». Επίρρ. **ξάστερα**, με σαφήνεια, χωρίς περιστροφές: «του τα 'πα ξάστερα, να μη λέει μετά ότι δεν τα κατάλαβε». (Λαϊκό τραγούδι: εγώ στο είπα **ξάστερα** πως, αν στραβοπατήσεις, θα γίνουμ' από δυο χωριά κι ας με περιφρονήσεις).

- είναι καθарός και ξάστερος, βλ. λ. [καθарός](#).

- μιλώ ανοιχτά και ξάστερα, βλ. λ. [ανοιχτός](#).

- μιλώ καθαρά και ξάστερα, βλ. λ. [καθарός](#).

- τα λέω ανοιχτά και ξάστερα, βλ. λ. [ανοιχτός](#).

- τα λέω καθαρά και ξάστερα, βλ. λ. [καθарός](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας